

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 września 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 27 marca 2014 r. i przyznał J. M. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 27 stycznia 2014 r. do 16 lutego 2014 r.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawca J. M. (1) był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem chorobowym od 1 czerwca 2007 r. do 31 sierpnia 2013 r. W czasie trwania ubezpieczenia chorobowego wnioskodawca stał się niezdolny do pracy.

Od dnia 3 czerwca 2013 do dnia 13 lipca 2013 roku niezdolność do pracy związana była z chorobą o numerze statystycznym F 43, która według Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10 Światowej Organizacji Zdrowia sklasyfikowana została jako reakcja na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne. W okresie od 24 czerwca 2013 roku do 28 czerwca 2013 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy od z powodu choroby K 40 – sklasyfikowanej jako przepuklina pachwinowa, zwolnienie uzyskał w związku z wnioskiem o skierowanie do szpitala celem odbycia zabiegu operacyjnego przepukliny. W okresie od 3 lipca do 10 lipca 2013 r. niezdolność do pracy wnioskodawcy ponownie związana była z chorobą F – 43, zaś od 11 lipca do 26 lipca 2013 z chorobą K – 40. W tym ostatnim okresie wnioskodawca nie był niezdolny do pracy w związku z chorobą F - 43. Choroby wnioskodawcy we wskazanym okresie występowały na przemian. Kolejna niezdolność powstała od 1 września 2013 roku i trwała nieprzerwanie do 1 marca 2014r. Zwolnienia wydawane były przez tego samego lekarza a związane były z niezdolnością wnioskodawcy do pracy z powodu chorób F32 – epizod depresji i F43.

We wskazanym okresie wnioskodawcy przyznawano prawo do zasiłku chorobowego aż do dnia 26 stycznia 2014 roku kiedy to organ rentowy uznał, iż wnioskodawca wyczerpał prawo do tego świadczenia w związku z zakończeniem 182 okresu zasiłkowego.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione odwołanie jest zasadne.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U z 2014r. nr 77 poz.159) zasiłek chorobowy przysługuje m.in. przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

W myśl art. 9 ust. 1 i 2 w/w ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Powyższa regulacja nakazuje zatem do jednego okresu zasiłkowego zliczać wszystkie następujące po sobie nieprzerwanie okresy niezdolności do pracy, choćby były spowodowane różnymi chorobami, oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą nie przekraczała 60 dni.

Sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych. Jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Istotny jest tu czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą

chorobą była dłuższa od 60 dni /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. sygn. akt II UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124/.

W niniejszej sprawie ostatni nieprzerwany okres niezdolności do pracy J. M. datuje się od 1 września 2013 r. do 1 marca 2014r. Była to niezdolność spowodowana chorobami z grupy zaburzeń F, w Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10 Światowej Organizacji Zdrowia, określonej jako zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania.

Niezdolność ową, zgodnie ze stanowiskiem judykatury, należało traktować jako wywołaną tą samą chorobą. Pojęcia bowiem "ta sama choroba" użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r. sygn. akt. I BU 14/11, LEX 1215397, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. sygn. akt II UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124/.

Do wskazanego, nieprzerwanego okresu zasiłkowego datowanego od 1 września 2013 roku do 1 marca 2014 roku można było wliczyć okresy poprzedniej niezdolności do pracy pod warunkiem jednak, że zostały one spowodowane tą samą chorobą a nadto przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej niezdolności a powstaniem ponownej nie przekraczała 60 dni.

W niniejszej sprawie choroba K – 40 i związana z nią niezdolność do pracy w okresie od 11 lipca do 26 lipca 2013 - ostatnim poprzedzającym nieprzerwany okres zasiłkowy - dotyczyła dwóch zupełnie innych schorzeń, które wprawdzie oddzielone były przerwą krótszą niż 60 dni, jednakże z uwagi na odmienny ich charakter nie mogły być zaliczone do jednego okresu zasiłkowego.

Taka sytuacja byłaby możliwa wyłącznie wówczas gdyby okresy niezdolności wywołane chorobą K-40 występowały w ostatnim nieprzerwanym okresie od 1 września 2013 roku do 1 marca 2014 roku.

Przez określenie "nieprzerwana niezdolność do pracy" należy bowiem rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy "bez przerwy" i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy (jest nieprzerwana) - to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą. (A. R. G. Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa Komentarz, 2009, LEX).

W niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca, a zatem do wskazanego okresu nie można zaliczyć okresów od 11 lipca do 26 lipca 2014, tj. okresu 16 dni wywołanego chorobą K 40 oraz okresu niezdolności do pracy z powodu choroby K 40 w dniach od 27 do 28 czerwca 2014 związanego z uzyskaniem skierowania do szpitala bowiem nie występują one w nieprzerwanym ciągu z zaburzeniami depresyjnymi (F 43, F 32).

Do tego okresu zasiłkowego można natomiast zaliczyć okresy od 3 lipca do 10 lipca 2013 oraz od 3 czerwca do 7 czerwca 2013 r. ponieważ spowodowane były samą chorobą, choć oznaczoną różnymi numerami statystycznymi F 43 i F 32 a przerwa pomiędzy poprzednim a kolejnym okresem tych niezdolności nie przekroczyła 60 dni.

Wobec powyższego twierdzenia organu rentowego, iż w niniejszej sprawie można do okresu zasiłkowego wliczyć wszystkie okresy niezdolności do pracy wnioskodawcy od 3 czerwca 2013 roku do 1 marca 2014 roku Sąd uznał za niezasadne. Stanowiska tego nie jest w stanie obronić również teza, iż okres od 3 lipca 2013r. do 26 lipca 2013r.

podlega zaliczeniu w całości bowiem jest to „ (...) ciągła niezdolność i w związku z tym ma znaczenia, że spowodowana jest różnymi chorobami, gdyż nie ma między nimi ani jednego dnia pracy (...)”. Taki pogląd organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze oraz fakt iż okres zasiłkowy wnioskodawcy zakończył się w dniu 16 lutego 2014 r. należało zmienić zaskarżoną decyzję i przyznać J. M. (1) prawo do zasiłku chorobowego od dnia 27 stycznia 2014 roku do dnia 16 lutego 2014 roku.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2014r., poz. 512, ze zm.), poprzez jego błędną wykładnię i wyłączenie z okresu zasiłkowego rozpoczętego w dniu 3 czerwca 2013r. okresów niezdolności do pracy: od 24 czerwca 2013r. do 28 czerwca 2013r. oraz od 11 lipca 2013r. do 26 lipca 2013r. spowodowanych schorzeniem innym niż pozostałe okresy niezdolności, tj. chorobą K-40, a w konsekwencji przyznanie wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 27 stycznia 2014r. do dnia 16 lutego 2014r., podczas gdy do spornego okresu zasiłkowego należy wliczyć zarówno okres od 24 czerwca 2013r. do 28 czerwca, jak również okres nieprzerwanej niezdolności do pracy od 3 lipca 2013r. do 26 lipca 2013r., z uwagi na to, iż pomiędzy okresem niezdolności do pracy trwającym do 7 czerwca 2013r. spowodowanym chorobą F-43, a okresem niezdolności do pracy rozpoczętym od 3 lipca 2013r. spowodowanym chorobą F-43 oraz pomiędzy okresami niezdolności spowodowanymi chorobą o numerze statystycznym K-40: trwającym do 28 czerwca 2013r. i rozpoczętym od dnia 11 lipca 2013r. przerwa była krótsza niż 60 dni, w związku z czym wnioskodawca nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27 stycznia 2014r. do 16 lutego 2014r., gdyż z dniem 26 stycznia 2014r. wykorzystał 182 dni okresu zasiłkowego;
- art. 8 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez błędne przyznanie wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 27 stycznia 2014r. do dnia 16 lutego 2014r., podczas gdy wnioskodawca nie ma prawa do zasiłku chorobowego.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 27 stycznia 2014 roku i za dalszy okres nieprzerwanej niezdolności do pracy. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy w niniejszej sprawie, na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa można do okresu zasiłkowego wliczyć wszystkie okresy niezdolności do pracy wnioskodawcy od 3 czerwca 2013 roku do 1 marca 2014 roku.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwy tok rozumowania. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. nr 60 poz. 636 z 1999r. ze zmianami) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym",

wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art.9 Ustawy).

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż w okresie od dnia 3 czerwca 2013 r. do 7 czerwca 2013r wnioskodawca pozostawał niezdolny do pracy przez okres 5 dni z uwagi na chorobę o numerze statystycznym F 43, tj. reakcję na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne. W okresie od 24 czerwca 2013 roku do 28 czerwca 2013 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy od z powodu choroby K 40 – sklasyfikowanej jako przepuklina pachwinowa. W okresie od 3 lipca do 10 lipca 2013 r.(8 dni) niezdolność do pracy wnioskodawcy ponownie związana była z chorobą F – 43, zaś od 11 lipca do 26 lipca 2013 z chorobą K – 40. Kolejna niezdolność powstała od 1 września 2013 roku i trwała nieprzerwanie do 1 marca 2014r. Zwolnienia wydawane były przez tego samego lekarza, a związane z niezdolnością wnioskodawcy do pracy z powodu chorób F32 – epizod depresji i F43.

Analizując rozstrzygnięcie Sądu I instancji wskazać należy, że Sąd ten uwzględnił przy obliczaniu okresu zasiłkowego okresy niezdolności do pracy sklasyfikowane pod numerem statystycznym F-43, a występujące u wnioskodawcy w dniach 03.06-07.06.2013 i 03.07.-10.07.2013 roku (w sumie 13 dni), słusznie uznając, że przerwa pomiędzy tym schorzeniem, a chorobą wywołaną z tych samych przyczyn w okresie od 1 września 2013 nie przekroczyła 60 dni. Dlatego też przyznał prawo do zasiłku chorobowego do dnia 16.02.2014 roku.

Od 01.09.2013 do 31.01.2014 roku nieprzerwana niezdolność do pracy trwała 153 dni. Dodając to tego 13 dni okresów już wskazanych, słusznie Sąd uznał, że 182 dni upływało w dniu 16 lutego 2014 roku.

Skarżący bezzasadnie podnosi, że do spornego okresu zasiłkowego należy wliczyć zarówno okres od 24 czerwca 2013 r. do 28 czerwca, jak również okres od 11 lipca 2013 r. do 26 lipca 2013 roku. Wskazać należy, iż faktycznie przerwa pomiędzy poszczególnymi okresami nie przekroczyła 60 dni, jednakże schorzenia, na które cierpiał wówczas wnioskodawca wywołane były inną chorobą, o numerze statystycznym K 40.

Wyrok Sądu I instancji odpowiada zatem prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, na mocy art. 385 KPC Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną.